

J E A N -
B A P T I S T E
A N D R E A

Regina mea

ROMAN

TRADUCERE DIN FRANCEZĂ DE
LUCIA VIȘINESCU

PRIX
FEMINA
DES LYCÉENS
2017
PRIX
DU PREMIER
ROMAN
2017

literary FICTION

Cădeam, cădeam și nu mai știam de ce. De parcă aș fi căzut dintotdeauna. Deasupra mea, sub picioare, în jurul meu, treceau stele, dădeam disperat din mâini ca să mă agăț de ele, dar nu apucam nimic. Eram prins într-un vârtej puternic de aer umed.

De atâtă viteză ardeam, vântul îmi urla prin tre degete, mi-am amintit cum alergam la 100 de metri, la școală, erau singurele dăți când ceilalți nu rădeau de mine. Îi luam pe toți, cu picioarele mele mari. Numai că acum picioarele nu mă ajutau deloc. Cădeau și ele, ca proastele.

A țipat cineva, în depărtare. Trebuia neapărat să-mi amintesc de ce sunt aici. Nu poți să cazi aşa, fără motiv. Am privit înapoi, dar înapoi nu mai

însemna nimic. Totul se schimba întruna, atât de repede, că-mi venea să plâng.

Sigur făcusem eu o tâmpenie mare cât casa. O să mă certe sau mai rău, chiar dacă nu știam ce poate fi mai rău decât să te certe cineva. M-am făcut ghemotoc ca atunci când mă caftea Macret, era o șmecherie ca să mă doară mai puțin. Acum, nu trebuia decât să aștept. Până la urmă, o să ajung eu la destinație.

Era vara lui 1965, cea mai lungă dintre toate, iar eu nu mă mai opream din cădere.

Pentru că mi se tot repeta că sunt doar un copil și că e foarte bine aşa, s-a produs inevitabilul. Am vrut să le dovedesc că sunt bărbat. Iar bărbații merg la război, asta vedeam mereu la televizor, un aparat vechi și bombat în fața căruia mâncau părinții mei când benzinăria era închisă.

Pe-atunci, nu trecea multă lume pe drumul ce cobora spre Vallée de l'Asse, la marginea căreia locuiam noi, într-un colț uitat din Provence. Benzinăria noastră era, de fapt, o copertină veche cu două pompe dedesubt. Altădată, tata le lustruia mereu dar, cu trecerea timpului și din lipsă de clienți, renunțase. Mie, unuia, îmi era dor de pompele care străluceau. Nu mai aveam voie să le spăl de unul singur, pentru că, ultima dată, mă făcusem leoarcă și mă ocărâse mama, de parcă

n-avea deja destule pe cap cu un bărbat puturos și-un băiat retardat. Când se supăra în halul ăsta, eu și tata îi puneam capac. Și avea destule treburi, mai ales în zilele de spălat rufe, când trebuia să scoată păcura întărăită de pe salopetele din atelier. Ca să nu mai zic că atunci când puneam eu mâna pe o găleată, vărsam toată apa. Ce să fac, dacă nu eram în stare de nimic.

Părinții mei vorbeau puțin. În casă, un dreptunghi de beton pe care tata îl lăsase netencuit în spatele benzinăriei, nu se auzea decât zgomotul televizorului, al papucilor de piele pe linoleum și al vântului ce dădea năvală de pe munte, ascunzându-se între peretele casei și cel al camerei mele. Dar noi nu vorbeam, ne spuseserăm deja tot.

Sora mea, mai mare cu cincisprezece ani decât mine, ne vizita o dată pe an. Era căsătorită și locuia departe. Sau, cel puțin, aşa părea când îmi arăta pe hartă. De fiecare dată când venea pe la noi, se lăsa cu ceartă între ea și părinții mei. Spunea că n-ar trebui să stau într-o benzinărie, aflată într-un loc ca ăsta. Nu prea reușeam să-nțeleg de ce, pentru că mie îmi plăcea foarte mult la benzinărie, dacă nu puneam la socoteală pompele

murdare. Când pleca, mă uitam pe hartă și mă întrebam mereu ce putea fi mai bine acolo unde locuia ea.

Într-o zi, am întrebat-o. M-a mângâiat pe păr și mi-a spus că în orașul ei aş avea prieteni de vîrstă mea, oameni cu care să vorbesc. Și poate c-o să vreau și eu să întâlnesc o femeie într-o zi. Cunoșteam femeile mai bine decât își închipuia, dar n-am spus nimic. Sora mea a continuat: părinții erau bătrâni, ce s-ar întâmpla cu mine dacă ei n-ar mai fi aici? Știam că atunci când se spunea despre oameni că „nu mai sunt aici“, era pentru totdeauna, chiar nu se mai întorceau. Am răspuns că mă voi ocupa de benzinărie singur și ea s-a prefăcut că mă crede, dar mi-am dat seama că minte. Puțin îmi păsa. Mă bucuram în sinea mea că într-o zi o să pot lustrui pompele.

Sora mea avea dreptate într-o chestie. Prietenii n-aveam. Satul cel mai apropiat era la zece kilometri distanță. De băieții de la școală nu mai știam nimic de când nu mai mergeam pe-acolo. Nu-i vedeam decât pe șoferii care se opreau pentru benzină și cărora le umpleam cu mândrie rezervorul, îmbrăcat cu geaca Shell, pe care mi-o

dăduse tata. Era înainte ca Shell să se prindă că nu vindem suficient de multă benzină. Și din cauza asta a trebuit să trecem la o marcă italiană care n-avea nicio legătură cu geaca. Dar eu o purtam în continuare. Clientii îmi vorbeau, erau amabili, se găsea mai mereu câte unul care să-mi strecoare un bănuț, iar părinții îmi dădeau voie să păstreze ce câștigam. Ba mai erau și câțiva de-aia casei printre ei, ca Matti. Dar prietenii n-aveam.

Nu mă deranja. Mi-era bine acolo.

Motivul pentru care am plecat a fost o țigară.

Valea ieșea dintr-o iarnă grea ce izbise vara ca la biliard strivind săracă primăvară, prinse la mijloc. Așa zisese un client și mi s-a părut nostrim, m-am gândit la vântul dintre munte și camera mea.

Una dintre misiunile care-mi erau încredințate era să pun hârtie igienică în spațiul strâmt pe care scria C — W-ul căzuse și nu-l mai pușeserăm la loc, constatănd că e perfect pe post de tavă. Hârtie igienică era mult spus pentru ziarul tăiat în pătrățele, dar chiar asta-mi plăcea la nebunie: să tai pătrățele. Trebuia să fiu foarte atent să nu tai vreun ziar pe care tata nu-l terminase de citit. Odată, mi-am luat o scatoală din cauza asta și

m-a pus să lipesc la loc pagina cu știrile sportive, până când ne-am dat seama că bucate cu rezultatele care îl interesau fusese folosită de un client. M-am mai ales cu o scatoalcă.

Era ora două și nu se oprise decât o mașină în acea zi, un Renault 4 albastru. Așa că îmi amintesc bine de acel Renault 4. În spatele benzinăriei, muntele ardea ca o tablă din oțel. Stătusem o oră să tai pătrățele de ziar și intrasem în C, cum îi spuneam, să las hârtia. Îmi țineam respirația când intram la toaletă, de foarte mic nu suportam mirosurile urâte. Și chiar dacă nimeni nu folosise C-ul de câteva zile, tot simțeam un miros neplăcut de pământ vechi și mucegăit, un miros pe care îl asociam cu moartea, cu compostul plin de chesții mișunătoare pe care mama îl punea în jurul mușcatei, singura floare din benzinărie. Floarea murea iar și iar, însă mama o înlocuia de fiecare dată. Deși tata se răstea la ea că din cauza compostului își dă duhul mușcata, mama nu-l asculta.

Am observat pachetul de țigări căzut sub chiuvetă când am ieșit din baracă. Mai erau două țigări în el. Nu fumasem niciodată, tata ne povestea mereu că, odată, pe vremea războiului, văzuse

un tip care luase foc pentru că fumase în timp ce și punea benzină. A fost nevoie de o cisternă plină ca să-l stingă. De fiecare dată când credeau că-i dăduseră de cap, tipul se aprindea iar. Cred că tata exagera puțin, ca să băgăm la cap. La noi, deasupra pompelor, era un semn mare cu o țigără uriașă tăiată.

Dar eu eram departe de pompe, departe de casă și, pentru siguranță, m-am așezat pe promontoriul mic din spatele barăcii. Aveam chibrituri la mine, erau mereu bine-venite când voi am să ard insecte. Un client care mă văzuse în acțiune, într-o zi, mi-a spus că sunt un „nemernic fără milă“, dar mi-am amintit că la școală disecasem broaște vii și nu mi se părea că-i vreo diferență. „Ba tu ești un nemernic fără milă“, i-am spus. Apoi am plecat plângând, iar el a rămas fără piuit. Mama s-a dus să vorbească cu tipul, cu nemernicul fără milă, îi vedeam de departe, dădeau tare din mâini, mai ales ea. El nu spunea mai nimic. Până la urmă, nu s-a întâmplat nimic. Tipul a plecat și, când am fost sigur că nu mă poate vedea, i-am arătat fundul.

Am aprins țigara ca într-un western și, după două fumuri de început, am tras în piept cu putere.

A fost mai rău ca atunci când era să mă-nec, la opt ani, în ultima vacanță de care îmi aminteam — intraserăm mai mulți în lac. O doamnă m-a scos din apă. Numai că acum mă și ardea.

Am dat drumul la țigără, a picat peste o grămăjoară de ace de pin. Am vrut să strivesc mucul, dar a sărit și acele au luat foc, aşa, într-un râset de scântei, o chestie enormă, roșu cu galben, care mi-a cuprins pantoful. Am țipat, mama a ieșit afară, la fel și tata — a înțeles imediat ce se întâmplă. În zonă, nu era de glumit cu incendiile. A venit cu un extintor, nu-l mai văzusem niciodată alergând aşa de repede, și nu mai era chiar Tânăr. La sfârșit, pe promontoriu a rămas un pătrat de pământ ars. Nu-i nimic, bine că nu s-a-ntins. Cel puțin, aşa a spus tata. „Nu s-a-ntins.“ Mama m-a luat în primire ca o nebună. Cred că și tata m-ar fi jumulit puțin, dar de când mă înălțasem, nu prea mai avea curaj să ridice mâna la mine.

Am urlat că nu mai sunt copil, mama a spus ba da, chiar asta sunt, și atâta vreme cât o să stau sub același acoperiș cu ea, o să fac ce-mi spune, să-mi intre bine treaba asta în tărtăcuța mea de doișpe ani.

În seara aia, au sunat-o pe sora mea. Am auzit tot prin ușă. Credeau că vorbesc încet, dar pentru că erau cam surzi amândoi, încet însemna aproape cu voce tare. Au folosit telefonul mare de bachelită, singurul lucru pe care mă lăsau să-l șterg, fiindcă nu era nevoie de apă pentru asta și n-aveam cum să-l stric. Îl frecam de mai multe ori pe zi, strălucea ca asfaltul cald, îți dădea o stare de bine numai privindu-l. Și pentru că-mi plăcea la nebunie acest telefon, am simțit că mă trădaseră de două ori.

I-au spus surorii mele că are dreptate, că sunt prea bătrâni să mai aibă grija de un puști și că e cazul să trimită pe cineva. I-au povestit că *iar* era să dau foc la casă, eu nu-mi aminteam când se mai întâmplase. S-a făcut liniște deplină cât a vorbit sora mea și am înțeles că o să vină cineva să mă ia. Nu știam când, mâine, peste o lună, peste un an, nu avea mare importanță. O să vină, asta conta.

Chiar în ziua aia, m-am hotărât să merg la război.

Aveam un plan. Voi lupta, voi primi medalii și când o să mă-ntorc acasă, toată lumea va recunoaște, de voie, de nevoie, că sunt adult, sau ceva de genu' asta. În război se putea fuma, asta vedeam mereu la televizor, și cea mai bună chestie era că n-aveai cum să dai foc la nimic pentru că totul era deja în flăcări. Singurul lucru care mă îngrijora era că soldații păreau cam murdari, nu eram sigur că o să-mi placă treaba asta. Pe mine m-ar apuca plânsul dacă n-aș primi o pușcă nouă și șosete curate în fiecare zi.

Când o să mă-ntorc, n-o să mai zică niciunul să mă ducă de-acasă. Poate chiar mă vor lăsa să stau în camera mare, cea cu vedere spre pompe, camera eroilor. Mama n-avea nevoie de ea, era

mai mică decât mine și putea foarte bine să stea în camera mea.

Problema e că nu știam unde e războiul. Știam doar că e departe fiindcă am întrebat-o pe mama, într-o zi, și ea mi-a răspuns: *departe*.

Pentru mine, departe începea pe platou, în vârful muntelui care se înălța chiar în dreptul camerei mele. Puteai ajunge acolo urcând valea, dar exista și o scurtătură, o cărare veche pe unde nici măcar vânătorii nu se încumetau să o ia, pentru că era prea periculos. Mai urcasem o dată, în secret. Îmi aruncasem ochii peste hotarul muntelui și văzusem pajistile care se întindeau în depărtare, semănau cu marea, te lua cu amețeli. Apoi, în serile cu furtună, îmi imaginam că platoul se umple de apă, acolo sus printre nori, că apa o să dea pe dinafară, o să ne ia pe sus și o să ne trezim toți cu fundul în Asse¹.

N-o să mai lungesc vorba, că oricum toată lumea știe: nu am ajuns niciodată la război. Dacă aş fi știut, aş fi rămas acasă să ascult mistralul care îmi vorbea prin cărămizi în fiecare seară. Nu s-ar mai fi întâmplat ce a urmat. Dar nici n-ar mai fi

¹ Râu din regiunea Provença. (N.t.)

apărut Viviane, regina cu ochi sălbatici care vorbea ca toate vânturile de pe toate platourile din toate țările. Mai bine decât vântul meu care îmi spunea mereu aceleași povești. Dar o să mă întorc mai târziu la ea, pentru că la acel moment n-o întâlnisem încă pe Viviane.

La cină, mi-am anunțat părinții:

— Eu plec.

Tata n-a zis nimic, pentru că tocmai îi începuse serialul. Mama mi-a spus să-mi termin linte din farfurie și să nu vorbesc cu gura plină. A fost mai bine aşa pentru că, dacă mi-ar fi interzis să plec, n-aş mai fi avut tupeu.

Totuși, îmi cam părea rău să plec de la benzinarie. Acolo îmi petrecusem toată viața, nu cunoșteam alt loc și mi se potrivea foarte bine. Tata spunea că e și-n altă parte, cu mici diferențe pe ici, pe colo, dar una peste alta, e la fel. Crescusem cu miroslul de benzină și de unsoare din micul atelier în care uneori se reparau mașinile de deszăpezire din departament. Erau mirosluri care-mi plăceau. Acum mi-e dor de ele.

Altădată, când mă întorceam de la școală, îmi puneam o salopetă veche căreia mama îi tăiase